

Prelatovo pismo (28. listopada 2020.)

Nazire se stota godišnjica nastajanja Djela i dok mislimo na golemu apostolsku panoramu koju nam predočuje Gospodin, želio bih da razmatramo, polako i temeljito, u nadi svetoga Josemaríje o tome kako se za svakoga pojedinca konkretizira univerzalni kršćanski poziv na svetost.

4.11.2020.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

(1) Nazire se stota godišnjica nastanka Djela i dok mislimo na golemu apostolsku panoramu koju nam predočuje Gospodin, želio bih da polako i temeljito razmatramo učenje sv. Josemaríje o tome kako se za svakog pojedinca konkretizira univerzalni kršćanski poziv na svetost. Naš je Otac od početka shvaćao da univerzalnost tog poziva znači da je punina ljubavi prema Bogu i drugima moguća također i usred svijeta, u našem stvarnom svijetu s njegovim dobrim i lošim stranama.

I. Dar poziva

Najveća milost

(2) Bog odabire i zove sve: „U njemu nas sebi izabra prije postanka svijeta da budemo sveti i bez mane pred njim, u ljubavi“ (Ef 1, 4). Naša svijest

i odgovornost pred tim darom, uz njegovanje mladosti duše, omogućit će nam da surađujemo na posvećivanju svijeta. U zajedništvu sa svima u Crkvi pokušajmo velikodušno odgovoriti na taj posebni kršćanski poziv za svakoga od nas u Opusu Dei.

Pogledajmo na veličinu tog poziva koji naš put na ovom svijetu ispunja dahom vječnosti, usprkos našim ograničenjima i pogreškama, kao i poteškoćama na koje nailazimo na putu: „unatoč svemu“, kako bi rekao naš Otac.

Sveti Josemaría je govorio o „najvećoj milosti poziva“. Ne radi se o nečem trenutnom, nego o stalnoj milosti: „To je novi pogled na život... kao da se u nama upalilo svjetlo“ Istovremeno to je i „tajnoviti impuls, vitalna snaga poput velike lavine”[1]. Ukratko, radi se o milosti koja obuzima čitav naš život i djeluje kao

svjetlo i kao snaga. Svjetlo koje nam omogućava da vidimo put i ono što Bog od nas traži i snaga kako bismo bili sposobni odgovoriti na poziv, reći da i nastaviti put.

U jednom od svojih pisama naš Otac piše: “Sve što je u pozivu važno jest milost Božja, koja je i njegov uzrok te velikodušnost svake osobe koju ta milost pokreće”[2]. Gospodin uvijek želi da naša sloboda, zajedno s milošću koja tu slobodu ne dokida, već ju usavršuje, igra odlučujuću ulogu u našem odgovoru pa stoga i u oblikovanju poziva. Ta sloboda u vremenu prepoznavanja poziva računa i sa svjetlom koje dolazi od savjeta onih koji taj savjet mogu i trebaju dati.

Isti duh

(3) Svi u Djelu, svatko u svojim osobnim okolnostima, imaju isti poziv. Pozvani smo biti i činiti Opus

Dei istim duhom, istim apostolskim poslanjem i istim sredstvima.

Svi imamo *isti duh* koji nas potiče da posvećujemo svakodnevni život, osobito rad. „Nema na zemlji plemenitog ljudskoga rada koji se ne bi mogao pobožanstveniti, koji se ne bi mogao posvetiti. Nema rada kojeg ne bismo trebali posvetiti, učiniti svetim i posvećujućim za sebe i druge “[3]. Taj duh nas vodi ka tome da tražimo zajedništvo s Bogom u svemu s čime se susrećemo u svakom trenutku života. Stoga je posvećivanje rada *os* oko koje se okreće naše traženje svetosti, poistovjećivanje s Isusom Kristom kroz naš odgovor na milost.

To sa sobom donosi pozitivan pogled na zemaljske stvarnosti koje nam je Bog dao. Mi ljubimo ovaj svijet, ne negirajući da postoji i ono što se protivi dobru u svijetu (usp. 1 Iv 2, 15). Njegove brige su i naše brige i

iako nam njegove radosti obično olakšavaju da ga ljubimo, njegove žalosti nas moraju voditi do toga da ga ljubimo još više. Kakvu utjehu i kakav osjećaj odgovornosti u nama pobuđuju ove riječi svetoga Pavla: „Sve je vaše, vi Kristovi, a Krist Božji (1 Kor 3, 22-23).

I ako je posvećivanje rada *os* za našu svetost, osjećaj božanskog sinovstva mora biti temelj. Sinovstvo koje nas po posvećujućoj milosti „uvodi“ u božanski život Presvetoga Trojstva kao djece Očeve u Sinu po Duhu Svetom. Po krsnoj milosti postali smo djeca Božja. Tom slobodnom božanskom odlukom prirodno dostojanstvo čovjeka neusporedivo je uzdignuto. Iako je grijeh uništio tu veličanstvenu stvarnost, otkupljenje ju je još veličanstvenije povratilo (vidi *Missale Romanum, Ordo Missae*) privodeći nas da još tješnje sudjelujemo u božanskom posinjenju Riječi“[4].

Budući da je temelj, božansko sinovstvo oblikuje cijeli naš život. Omogućuje nam da molimo u pouzdanju djece Božje, da kroz život prolazimo mirno, razmišljamo i odlučujemo slobodom djece Božje, da se s boli i patnjom nosimo s vedrinom i da cijenimo lijepe stvari kao Božja djeca. Ukratko, božansko sinovstvo je „prisutno u svakoj misli, želji i osjećaju“[\[5\]](#). I nužno postaje bratstvo. „Sam Duh susvjedok je s našim duhom da smo djeca Božja“ (Rim 8, 16). To svjedočanstvo je naša sinovska ljubav prema Bogu[\[6\]](#) koja sa sobom donosi bratsku ljubav. „Drugi piju s drugih izvora. Za nas taj izvor ljudskoga dostojanstva i bratstva nalazi se u Evandjelju Isusa Krista“[\[7\]](#).

Ukratko, središte i korijen našega duhovnoga života jest Euharistijska Žrtva. To je objektivni korijen, jer „kad god se na oltaru slavi žrtva križa, kojom „*je Krist, naša Pasha, bio*

žrtvovan“ (1 Kor, 5, 7), vrši se djelo našeg otkupljenja [8].

No, je li našem životu Euharistija uistinu subjektivno središte, ovisi i o našem osobnom odgovoru na milost: „Bori se kako bi učinio da Sveta Oltarska Žrtva postane središte i izvor tvog unutarnjeg života te tako preobrazi čitav tvoj dan u čin bogoštovlja - produženje Mise koju si slušao i priprava za narednu – prelijevajući se u strelovite molitvice, posjet Presvetome, posvećivanju tvog profesionalnog rada i obiteljskog života...“[9].

Iz euharistijskog središta našeg kršćanskoga života nastaje i razvoj i djelotvornost apostolskoga poslanja: „Ako je Svetohranište središte tvojih misli i tvojih nadanja, kako li će, sinko moj, biti obilni plodovi svetosti i apostolata!“[10].

Isto apostolsko poslanje

(4) Imamo *isto apostolsko poslanje*: Svi smo jednako pozvani posvećivati sebe i surađivati u poslanju Crkve u kršćanskom preoblikovanju svijeta, u našem slučaju živeći duh Opusa Dei. Poslanje Djela može biti ispravno shvaćeno samo unutar velikog poslanja Crkve u kojoj smo „svi pozvani pružiti drugima jasno svjedočanstvo spasonosne ljubavi Gospodina koji nam povrh naših nesavršenosti pruža svoju blizinu, svoju Riječ, svoju snagu i daje smisao našem životu“[11].

Samo u Crkvi, mističnom Tijelu Kristovu, primamo snagu za plodonosno služenje u suvremenom svijetu. Stoga uz sve naše ograničenosti, dijelimo težnje, brige i patnje Crkve u svakom vremenu i na svakom mjestu. Svatko od nas može usvojiti stav svetoga Pavla: „*Tko je slab, a ja da ne budem slab? Tko se sablažnjuje, a ja da ne izgaram?*“ (2 Kor 11, 29).

(5) Naše apostolsko poslanje ne ograničava se na određene aktivnosti, jer ljubavlju Isusa Krista sve možemo pretvoriti u kršćansko služenje drugima. Svatko svojim vlastitim životom potpuno ostvaruje poslanje Djela: u svojoj obitelji, na svojem radnom mjestu, u društvu gdje živi, među svojim prijateljima i poznanicima. Zato razumijemo inzistiranje svetoga Josemaríje da u Djelu bude uvijek “najvažnija i temeljna spontanost osobe, njezina slobodna i odgovorna inicijativa, vođena djelovanjem Duha, a ne organizacijske strukture“[\[12\]](#). Zato je glavni apostolat u Djelu apostolat povjerenja i prijateljstva kojeg svaki pojedini osobno ostvaruje.

U svjetlu svega ovoga možemo bolje shvatiti na koji su način „svi apostolski zadaci i sredstva koja koristimo da bismo ih izvršili *onus et honor*, teret i čast svih: numerarija, pridruženih i supernumerarija, a

također i suradnika“[13]. Apostolsko poslanje ostvarujemo po općinstvu svetih, svi skupa, ma gdje bili. Stoga obraćajući se svima u Crkvi, sveti Josemaría podsjeća da „ukoliko koristimo sredstva postat ćemo sol, svjetlo i kvasac svijeta, bit ćemo utjeha Bogu“[14].

Ista sredstva

(6) Krist je put za ostvarivanje našeg poslanja. Za nasljedovanje Krista kao učenici i apostoli svi u Opusu Dei imamo *ista sredstva*: iste norme i običaje kršćanskoga života i ista sredstva duhovnog i doktrinalnog obrazovanja. Živimo ih različito, prema osobnim okolnostima, ali u osnovi ona ostaju ista.

Dobro je ne izgubiti iz vida da se radi o sredstvima, ne o ciljevima, koja nam po milosti Božjoj omogućuju rast u kontemplativnom životu usred ljudskih težnji, ojačani obiljem života

u Kristu kojeg nam daju Sakramenti, osobito Sveta Euharistija.

Te su pobožnosti dio dijaloga ljubavi koji obuhvaća cijeli naš život i vodi nas u osobni susret s Isusom Kristom. To su trenuci u kojima nas Bog čeka kako bi svoj život podijelio s našim. Trud da ih ispunimo je nešto što nas oslobađa, jer „svetost ima elastičnost gipkih mišića (...). Svetost nije kartonski kruta: zna se smijati, popustiti, čekati. To je život: nadnaravni život“[15].

Na taj način, pouzdajući se u Božje milosrđe, nastojat ćemo živjeti uvijek tražeći savršenost ljubavi prema duhu koji nam je Bog dao. Biti svet ne znači činiti sve više stvari ili ispunjati neke zadatke po mjerilima koja smo sami sebi odredili. Put svetosti, kako to objašnjava sveti Pavao, sastoji se u odgovoru na djelovanje Duha Svetoga sve dok se

Krist ne oblikuje u nama (usp. Gal 4, 19).

Jedinstvo i različitost

(7) Naš Otac je rad Djela vidio kao „jedno jedino tkanje“, sastavljeno od različitih načina življenja istog poziva. Zato je inzistirao da u Djelu ne bude različitih klasa, članova prve i druge klase: niti zbog načina na koji netko živi svoj poziv, niti zbog vrste profesionalnoga rada koji obavlja. Kao u svim stvarima nadnaravnoga karaktera, ono bitno se ne može prosuditi na ovoj zemlji, a to je kako odgovaramo na ljubav Božju.

Sveti Josemaría je to jedinstvo poziva objasnio riječima da je „samo jedan božanski poziv, samo jedna duhovna stvarnost koja se fleksibilno prilagođava okolnostima svake osobe i njezinom životnom stanju. Isti poziv podrazumijeva isto zalaganje, u granicama koje različite situacije prirodno nameću.“[\[16\]](#).

Prirodno je da se jedinstvo i različitost u Djelu odnosi i na ono što se tiče muškaraca i žena: postoji jedinstvo duha, apostolskog poslanja i sredstava, ali i odvojenost aktivnosti pogodnih za jedne odnosno druge. Osim toga, u zajedničkim stvarima cijelog Djela, postoji jedinstvo vodstva na središnjoj i regionalnoj razini. Upravljačka tijela muškaraca i žena imaju istu inicijativu i istu odgovornost. U nekim bitnim slučajevima koji su određeni zakonom, imaju istu nadležnost prihvatiti ili odbaciti prijedlog Prelata, odnosno Regionalnog vikara u regijama.

Čitavim svojim životom

(8) Moglo bi izgledati da se jedni više posvećuju poslanju Djela nego drugi. Nije to tako. Svi žive *istim predanjem*, jer biti i činiti Opus Dei nije samo niti većinom, surađivati u određenim

zadacima ili u korporativnim apostolskim aktivnostima. Naš poziv i odgovarajuće poslanje obuhvaća cijeli naš život, ne samo jedan njegov dio. Čitav naš život je prilika i sredstvo za susret s Isusom Kristom i za apostolat.

Sveti Josemaría je pisao da naš poziv znači „potpuni pozivni susret, jer bez obzira na bračno stanje osobe, ona živi potpuno predanje u radu i vjernom ispunjanju dužnosti svog staleža, prema duhu Opusa Dei. Stoga posvetiti se Bogu u Opusu Dei ne uključuje odabrati neke aktivnosti, ne znači posvetiti više ili manje vremena našeg života čineći neka dobra djela, a ne čineći druga. Opus Dei je ugrađen u čitav naš život“[\[17\]](#). Potpuni pozivni susret koji obuhvaća cjelinu vlastitog života potpunim predanjem, jer u svemu je poziv Božji da ga ljubimo i da služimo drugima, ljubavlju koja je unutarnja sloboda. Kao što je govorio

don Álvaro, „Djelo traži veliku elastičnost: minimum pravila zato jer su potrebna kako slovo ne bi ugušilo duh: *Littera enim occidit, spiritus autem vivificat* (2 Kor 3, 6)“[18].

(9) Ovdje sam vas također htio pozvati da obnovite svoju zahvalnost Gospodinu za dar poziva. Radosna zahvalnost, ne samo zbog ljepote Djela, dok ga promatrate onakva kakva ga je Bog htio u njegovoj punini, nego također kada svako od nas vidi kako ta ljepota postaje sasvim prisutna u osobnom načinu kojim svaki vjernik Prelature živi jedan te isti poziv: kao numerariji (u slučaju žena i kao numerarije pomoćnice), kao pridruženi, kao supernumerariji ili kao članovi Svećeničkog Društva Svetog Križa.

U tom kontekstu želim naglasiti ono što sam vam pisao prije nekoliko mjeseci; iskustvo osobne slabosti, kao ni slabosti drugih u usporedbi s

divnim horizontom koji pred nama otvara kršćanska vjera i duh Djela, ne smije nam biti obeshrabrenje. Pred razočaranjem koje može prouzročiti nesrazmjer između ideala i jadne stvarnosti našega života, imajmo sigurnost da svaki dan možemo ponovno početi snagom milosti Duha Svetoga[19].

II. Poziv u Djelu kao numerarija ili numerarij

(10) „U srcu Djela numerariji, pozvani na posebno poslanje služenja, znaju se podložiti pod noge braće i sestara kako bi im put svetosti učinili ugodnim, kako bi se pobrinuli za njih u svim potrebama duše i tijela, kako bi im pomogli u njihovim poteškoćama i svojom predanom žrtvom svima omogućili plodan apostolat“[20]. Na taj način numerariji *daju život* svojoj braći i sestrama: njihov rad, „dok održavaju aktivnim i budnim duh sviju, donosi

kao posljedicu izvanrednu stvarnost bratstva i jedinstva“[21].

Kod numerarija je poziv u Opus Dei određen darom apostolskog celibata i potpunom raspoloživošću za zadaće formacije i apostolskih aktivnosti. Ta raspoloživost, shvaćena i življena kao posebno poslanje služenja drugima, potpomognuta je činjenicom da numerariji u principu žive u centrima Djela. Ipak, okolnosti mogu biti takve, da je bolje da tako ne bude. To ne utječe niti na njihov identitet niti na njihovo poslanje, jer oni će uvijek služiti svim ostalima gdje god živjeli.

Raspoloživo srce

(11) Raspoloživost numerarija za služenje drugima sačinjena je od autentične *raspoloživosti srca*: *djelotvorna* sloboda življenja samo za Boga, a po njemu i za druge, sjedinjena s voljom da preuzmu zadatke koji su u Djelu potrebni.

Za neke ta će raspoloživost značiti suradnju u zadacima obrazovanja i apostolskih djelatnosti dok se posvećuju i u svojem profesionalnom radu prema svojim talentima, obrazovanju i onome što vole, kako bi i tamo donijeli radost Evandjelja. Za druge će to biti zalaganje u profesionalnom radu u administraciji centara Djela ili u zadacima obrazovanja, upravljanja, vodstva ili suradnje u apostolskim aktivnostima.

S druge strane raspoloživost se ne ograničava na pasivan stav po kojem činim *ono što se od mene traži*, već se vidi u punini kada mislimo o tome koje talente smo primili od Boga kako bismo ih stavili na raspolaganje za apostolsko poslanje. Sami činimo „prvi korak“ nudimo se preuzimajući inicijativu. Stoga raspoloživost nije nepokretnost, nego upravo suprotno, uobičajena želja za kretanjem *Božjim korakom*.

Potrebno je shvatiti i živjeti punu raspoloživost kao slobodu tako da smo vezani isključivo ljubavlju (odnosno nismo privezani nužnošću na posao, mjesto gdje živimo itd., dok smo istovremeno dobro ukorijenjeni tamo gdje se nalazimo). Ono što nas oslobađa nisu vanjske okolnosti, nego ljubav koju nosimo u srcu.

Kao poseban izraz upravo tog zadatka služenja naš Otac je prevideo da djelatnost upravljanja u Opusu Dei pripadne numerarijama i numerarijima. Trebaju nam ljudi koji će se posvetiti tom radu, jer to održava život cjeline. Ipak, bilo bi pogrešno misliti da oni koji se posvećuju tom zadatku vođenja ili obrazovanja „više“ čine Opus Dei. U tom smislu don Javier je pisao u jednom od svojih pisama: „Nema drugog rješenja nego da neke moje kćeri i sinovi smanje svoju profesionalnu aktivnost pa čak je i potpuno ostave, barem na neko

vrijeme, kako bi se posvetili ili pomogli svojoj braći i sestrama u duhovnom životu i vodili apostolsku djelatnost“[22].

Naš Otac na mnogo mjesta govori o toj potpunoj unutarnjoj raspoloživosti. Na primjer: „svi imaju božanski poziv, ali numerariji se trebaju direktno i neposredno prikazati Gospodinu kao žrtva paljenica, predajući svoje cijelo srce, svoje aktivnosti bez ograničenja, svoju imovinu, svoju čast“[23]. Radi se upravo o tome da se slobodno odustane od vlastitih aktivnosti, ma kakve one bile i to bez ikakvih ograničenja, kako bi se Djelo moglo ostvariti. Naravno da ponekad okolnosti objektivno mogu ograničiti mogućnost preuzimanja određenih zadataka u određeno vrijeme. Stoga ponavljam da je ono što je važno njihova unutarnja spremnost na potpunu raspoloživost za služenje

drugima iz ljubavi prema Isusu Kristu.

Jedna grupa pribijena na Križ

(12) Sjetimo se također i drugih riječi svetoga Josemaríje: „Naš Gospodin ne želi da njegovo Djelo bude nešto puko prolazno. Želi da bude besmrtno, da u njemu bude jedna grupa pribijena na Križ. Sveti Križ će nas učiniti izdržljivima, uvijek s istim duhom Evandjelja koji će stvarati apostolat akcije kao ukusan plod molitve i žrtve“[\[24\]](#). Naš Otac ne otkriva tko čini tu grupu pribijenu na Križ, ali don Álvaro komentira ovaj dio i kaže kako se tu misli na različite načine življenja poziva u Djelu. Zbog konteksta smijemo misliti da se u ovom slučaju to odnosi prije svega na numerarije.

Na nekim drugim mjestima sveti Josemaría se obraća svećenicima koji su posebno pribijeni na Križ. Zapravo svi moramo biti pribijeni na

Križ: i pridruženi i supernumerariji, jer tamo nalazimo Gospodina, kao što kaže naš Otac u riječima koje izražavaju njegovo duboko osobno iskustvo: „Imati Križ znači poistovjetiti se s Kristom, biti Krist i stoga biti dijete Božje“[25].

Iako numerarijima, ljudski gledano, možda može biti teško ostaviti svoje zanimanje na neko vrijeme kako bi se profesionalno posvetili drugom tipu aktivnosti (administracija centara Djela, upravljanje, obrazovanje, vodstvo ili suradnja u apostolskim aktivnostima) to je plodan susret s Križem, mjesto dubokog poistovjećivanja s Kristom i izvor često velike i neočekivane nadnaravne radosti.

(13) Kada molimo za primanje u Djelo, razumijemo i slobodno prihvaćamo – iz ljubavi! – taj stav raspoloživosti koji nam omogućava da „uskočimo“ u božanski projekt. U

isto vrijeme, kao i sve u duhovnom životu, učinkovito sazrijevanje našeg predanja s vremenom raste. Rastemo preko obrazovanja, unutarnjeg života i kroz različita iskustva predanja – male promjene planova, zadataka i sl. – koja pripremaju naše duše za velike promjene ukoliko bude potrebno. Ako se radi o većim zadacima i promjenama, prirodno je da voditelji uvijek prvo traže mišljenja onih kojih se to tiče. Iako voditelji jednostavno upućuju na poteškoće koje mogu uočiti, oni u isto vrijeme pokušavaju sačuvati spremnost da se ostane raspoloživ za ono što je potrebno, iz ljubavi prema Bogu i dušama.

Presudno je da svaki pojedinac uobičajeno ima unutarnje raspoloženje predanja svojoj braći i sestrama i tolikim drugim ljudima koji očekuju naše kršćansko služenje: „Podignite oči svoje i pogledajte

polja: već se bjelasaju za žetvu (Iv 4, 35).

Taj stav je potpuno u skladu s jednom zdravom profesionalnom ambicijom i prirodnom i odgovornom brigom za ekonomsko održavanje i za održavanje potreba naše nadnaravne obitelji. Raspoloživost za promjenu profesionalnog rada, ako to Djelo traži, upravo kako bismo se posvetili obrazovanju drugih, ide ruku pod ruku s uvjerenjem muškaraca i žena koji žele sudjelovati u izazovima svijeta poput svih drugih ljudi, jer njihovo je poslanje pomoći da se svijet promijeni i dovede k Bogu. To se također može činiti i to vrlo djelotvorno i sa pozicije upravljanja i obrazovanja u Djelu.

Vi numerarije i numerariji živite dar apostolskog celibata kao puninu ljubavi u Kristu koja otvara duhovno očinstvo i majčinstvo. Pozvani ste da

budete živo svjedočanstvo potpunog predanja Bogu posred svijeta, u potpunoj raspoloživosti za služenje svima: zaljubljeni u Isusa, u druge i u svijet. Pimate poseban poziv da čuvate nadnaravnu obitelj i da se brinete za svoju braću i sestre.

Vaš je horizont vrlo širok: svojim predanim životom, ponekad možda skrivenim i bez ljudskog sjaja, svojom plodnošću dosižete svaki kutak svijeta.

III. Poziv u Djelo kao numerarija pomoćnica

(14) Vi numerarije pomoćnice imate posebnu ulogu služenja koju vršite stvarajući i održavajući ambijent kršćanskog doma u centrima Djela. Taj zadatak ostvarujete svojim profesionalnim radom koji je u vašem slučaju Administracija. Kao što znate, ne radi se samo o izvršavanju nekog niza materijalnih zadataka koje na neki način možemo

i moramo činiti svi, nego se radi o planiranju, organiziranju i koordiniranju na taj način da rezultat bude upravo dom gdje se svi osjećaju kao kod kuće, prihvaćeni, *potvrđeni*, zaštićeni i ujedno odgovorni. Taj zadatak, koji je uostalom važan za svaku ljudsku osobu, ima posljedice na fizionomiju i u duhovnost cijelog Djela, na svakog pojedinog člana. Vi žene tako postajete „nezaobilazan oslonac i izvor duhovne snage za druge koji vide veliku energiju“[\[26\]](#) vašega duha.

Prioritet osobe i obitelji

(15) Svojim radom brinete se i služite našem životu u Djelu, a prioritet i fokus vašeg zadatka postaje svaka pojedina osoba. To je vrlo konkretan izraz toga da je Djelo obitelj; istinska obitelj, ne obitelj u u metaforičkom smislu. Sjećate se kako nam je naš Otac često govorio da su veze u Djelu

jače od krvnih veza, a to se odražava i na našu osjećajnost i međusobnu ljubav.

Sveti Josemaría je često razmišljao o činjenici da Administracija obavlja isti rad kojeg je obavljala Blažena Djevica Marija. Stoga *obiteljsko ozračje* Djela mora biti kao kopija, nastavak onog ozračja koje je postojalo (iako ga nismo vidjeli, možemo ga zamisliti) u domu u Nazaretu.

Iako u različitim kulturama rad Administracije u našim centrima različito nazivamo, vi numerarije pomoćnice ste u stvarnosti sestre, majke, sastavni dio obitelji isto kao i Otac i ostala djeca. Zbog milosti koju ste primile od Boga kako biste se brinule za sve u Djelu, sveti Josemaría je rekao da bi, da je to mogao, bio numerarija pomoćnica. Nazivao vas je svojim *malim kćerima* jer ste zadnje došle u Djelo, ne zbog

toga što ste manje, upravo suprotno, posebno se pouzdavao u vašu zrelu i čvrstu vjernost kako bi se veliki planovi za Djelo ostvarili.

Iz svih sredina

(16) Divna je stvarnost što numerarije pomoćnice dolaze iz svih sredina. Ponekad niste sigurne tražili Bog da budete numerarije ili numerarije pomoćnice. Jedna stvar koju među ostalim treba imati na umu je vlastita sklonost ka zadacima koji su više orijentirani na služenje i pažnju prema ljudima. Jasno je da prepoznavanje u konačnici ovisi o svakoj pojedinoj osobi uz smjernice koje dobiva iz duhovnog vodstva i od voditeljica.

U svakom slučaju je jasno da rad Administracije ima veliko dostojanstvo: dati i održavati toplinu doma u obitelji. Osim toga, one koje rade u Administraciji, „preko tog zanimanja, zato što je ono pravo i

plemenito, pozitivno utječu ne samo na obitelj nego i na mnoštvo prijatelja i poznanika, na ljude s kojima se na ovaj ili onaj način povezuju, ispunjavajući zadatak koji je ponekad mnogo opsežniji nego onaj drugih profesija. “[27].

Apostolat apostolata

(17) Sveti Josemaría je cijenio rad Administracije do te mjere da ga je smatrao *apostolatom apostolata*. Bez njega Djelo ne bi moglo napredovati.

To je apostolat apostolata prvenstveno zato što je vrlo izravan. Ponavljam da on nije ograničen na davanje nekih materijalnih usluga, iako su one nužne i važne. Taj zadatak, pretvoren u molitvu, prije svega izravno utječe na ljudsko i duhovno obrazovanje ljudi u centru u kojem služi. Ambijent koji vi stvarate obrazuje i to mnogo.

Vaš dobro obavljen rad ustvari materijalizira naš duh i učinkovito ga komunicira djelima, opipljivo i postojano. Stoga nastojite da rad kod kuće bude što profesionalniji, kao što svako moje dijete to nastoji u svojim vlastitim zadacima. I kada se uzdigne do granice posvećenog rada, svoju profesionalnu kompetentnost stavljate u službu ljudima te ona postaje čimbenik humanizacije i inspiracije za profesionalni rad svih.

Zatim, rad Administracije je apostolat apostolata i zato što omogućuje druge apostolate kao njihov životni sok i impuls, a osobito onoliko koliko ga pokušavate pretvoriti u razgovor s Bogom. Sveti Josemaría je pisao: „Kada radite u Administraciji, sudjelujete u svim apostolatima i surađujete u svakom radu kojeg obavljamo. Napredovanje vašeg rada je potreban uvjet, najveći impuls za čitavo Djelo, ako to radite s ljubavlju prema Bogu“[\[28\]](#). Jako je vidljivo

kada na početku apostolskog rada u nekoj zemlji ili gradu još nema Administracije, kao i kada je ima, Djelo postane življe i dinamičnije. Osim toga, logično je da vi numerarije pomoćnice surađujete u mnogim apostolskim aktivnostima, onoliko koliko svaka pojedina može.

Također kažemo da je Administracija *kralješnica Djela*, jer podržava čitavo tijelo koje inače ne bi moglo uspravno stajati. To je, Bogu hvala, istina i to je nešto čega se uvijek moramo sjećati i što moramo cijiniti. Naravno da i vi ostale numerarije koje radite u Administraciji također sačinjavate tu kralješnicu i taj apostolat apostolata.

Vi moje kćeri numerarije pomoćnice imate predivno poslanje: pretvoriti ovaj svijet, danas pun individualizma i ravnodušnosti, u pravi dom. Vaš zadatak, ostvaren iz ljubavi, može stići do svih sredina. Izgrađujete

humaniji svijet i svijet koji je više božanski, jer mu dajete dostojanstvo svojim radom pretvorenim u molitvu, svojom ljubavlju i profesionalnošću kojom se brinete za ljude u njihovoj cjelovitosti.

IV. Poziv u Djelo kao pridružena ili pridruženi

Prema vlastitim značajkama

(18) Vi pridruženi ostvarujete Opus Dei poglavito preko dubokog osobnog apostolata u vašem profesionalnom i obiteljskom ambijentu i surađujući s numerarijima na brizi o ostalim vjernicima Djela. Svojim životom očitujete potpunu slobodu koju ima apostolska aktivnost svih krštenih, vršeći ju svom energijom srca u celibatu. Zato vam je sveti Josemaría mogao reći: „Zavidim vam, vaše predanje Bogu je apsolutno i potpuno kao i moje, ali vi možete dosegnuti dalje“[29]. Što je time htio reći? Htio

je reći da je ključno biti usred svijeta, njegovih aktivnosti, rada i obitelji kako bi tamo živjeli kršćanski.

Vi se nalazite u vrlo različitim okolnostima i krećete se u raznovrsnim profesionalnim okruženjima. Vaš život je otvoren neograničenom polju mogućnosti u kojima se može utjeloviti i širiti duh Opusa Dei. Zbog raznovrsnosti vašeg podrijetla, vi dolazite do cjeline društvenog tkiva i zato što ostajete duže na jednom mjestu omogućujete da se na određenom području lakše ukorijeni apostolat. Vaš način života vam omogućava da kultivate vrlo različite odnose i to vrlo stabilno: u svojoj obitelji i svojoj profesiji, u svom susjedstvu, gradu, velegradu ili zemlji u kojoj živite. „Vi dosižete dalje“, kao što je rekao sveti Josemaría, ne samo u širini vašeg apostolata, nego i njegovoj dubini, jer u vlastitom životu pokazujete što

znači predanje Bogu *usred svijeta*
nepodijeljena srca.

Sada razumijemo zašto je naš Otac htio da bude duplo više pridruženih od numerarija, jer jeključan upravo naš rad usred običnih okolnosti, rad koji pripada svakome od nas.

Ako netko razmišlja o svom pozivu i dvoumi se između numerarija i pridruženog, možda mu trebamo pojasniti da uvidi kako je pogrešno misliti da je biti numerarij nešto bolje nego biti pridruženi. To je vrlo važno u raspoznavanju poziva. Ima slučajeva gdje je način kojim se konkretizira poziv u Djelo očigledan: na primjer, oženjen čovjek može biti supernumerarij, ali ne pridruženi ili numerarij. No, ima i slučajeva koji nisu tako očiti, a konačno raspoznavanje mora učiniti dotična osoba: on ili ona je ta koja osjeća što Bog traži baš od nje unutar jednog zajedničkog poziva. Logično je i

razborito tražiti savjet u duhovnom vodstvu, razgovarati s voditeljima koji poznaju osobu i s njom žele raspoznati volju Božju.

Miomiris Kristov

(19) Odnoseći se konkretno na pridružene sveti Josemaría je pisao: „Preko svoga rada u svim društvenim porama, na svim mjestima (ponekad u korporativnim apostolatima), u najrazličitijim dijelovima svijeta, sa sobom posvuda među svoje suputnike nose miomiris Kristov i trude se dati kršćansko značenje društvenim, profesionalnim, ekonomskim i drugim pothvatima, javnim i privatnim istog podrijetla i društvenog položaja. I sve to obično čine bez potrebe da mijenjaju radno mjesto ili mjesto stanovanja.“[30]. Sam sam čuo don Javiera kako govori, iz učenja svetoga Josemaríje, da vi pridružene i pridruženi posebno jasno očitujete što je Opus

Dei, posvećivanjem svog svakodnevnoga života, profesionalnog rada i obiteljskog života, bez da mijenjate svoje mjesto.

Vi pridruženi ponekad radite u korporativnim obrazovnim ustanovama ili drugim apostolskim aktivnostima. Ipak, to nije glavni način na koji vi sudjelujete u poslanju Djela, jer čitavo je Djelo u vašim rukama. Ponekad je potrebno da preuzmete te zadatke, ali vaš je glavni put posvećivanje svakodnevnog života, ophod prijateljstva i povjerenja s ljudima i kada je to prikladno praćenje vaših prijatelja do sredstava obrazovanja Djela svetoga Rafaela i svetoga Gabrijela... Jednom riječju, Bog vas zove da budete kvasac u tijestu. Ponavljam da je za vas važan vaš apostolski posao usred vaših uobičajenih okolnosti i usred profesionalnog rada koji ima svaki od vas.

V. Svećenici Prelature

(20) Među numerarijima i pridruženima nastaju pozivi za svećenike u Djelu. Oni su u teološkoj i pravnoj stvarnosti Prelature jednako bitni kao i laici. Taj poziv nije kruna poziva u Djelo, nego nov način življenja istog poziva, uz „veću obavezu od ostalih da *srce postave na tlo poput tepiha, kako bi njihova braća i sestre hodali po mekanom*“[31].

Pored zadataka koje imaju u Crkvi kao ministerijalni svećenici, koje se temelji na Euharistiji, svećenici Prelature se posvećuju poglavito po ministerijalnom služenju ostalim vjernicima i svećeničkoj brizi za njihove apostolske aktivnosti. Konkretno, prema posebnom pastoralnom poslanju Prelature, brinu se prije svega o slavljenju sakramenata Euharistije i Pokore, o propovijedanju Riječi Božje, o

duhovnom vodstvu i o opsežnom zadatku doktrinalnog obrazovanja.

Činjenica da svećenici Prelature žive duh Djela kao i svi ostali, podrazumijeva i određeni svećenički stil. Oni u svojoj službi nužno odražavaju nijansu sekularnosti; vrlo su pažljivi u poštivanju i poticanju odgovornosti i inicijative vjernika laika, djeluju na nadnaravan način da bi ljude približili Bogu, njeguju u drugima slobodu duha koja je ljubav, preuzimaju inicijativu kako bi izgradili obilnu svećeničku djelatnost. Prirodno je i da surađuju u aktivnostima biskupije u kojoj žive.

Na službu drugima

(21) Na početku jednog od svojih pisama, upućenog upravo njegovim sinovima svećenicima, sveti Josemaría je pisao: „Moji sinovi svećenici, zaređeni ste kako biste služili. Dozvolite mi da započnem podsjećanjem da je vaša svećenička

služba, poslanje služenja. Budući da vas dobro poznajem, znam da ta riječ „služenje“ izražava sve što vi želite i sve što jeste. Ta vaša dobra i iskrena želja da zauvijek budete zaposleni činjenjem dobra drugima, baš kao i vaša braća i sestre, za mene je izvor ponosa i utjehe i stoga mogu reći da ste vi *gaudium meum, et corona mea* (Fil 4, 1); moja radost i moja kruna“[32].

Kao svećenike duh služenja vas pokreće da se osjećate samo kao jedan brat više među ostalom braćom i da to u praksi budete, svjesni da u Djelu postoji „samo jedna klasa, iako sastavljena od klerika i laika“[33]. U isto vrijeme svojim primjerom i svojom riječju, nastojte biti poput budilice koja budi želju za svetošću u drugima kao i sredstvo jedinstva u Djelu. Iako ste uvijek svima blizu, pokušajte zadržati prikladan ljudski stav,

svećeničku ozbiljnost u nastupu, razgovorima itd.

Djeco moja, ako je sveti Josemaría govorio svima da „trebamo govoriti o Kristu, a ne o sebi“[34], vi svećenici se posebno trebate truditi da ne budete vi ti koji blistaju i koji imaju glavnu ulogu, nastojeći da glavna uloga i sjaj vašeg života pripadne onima koji su Kristovi i da uvijek blistaju vaše sestre i braća. Vi to jako dobro znate i već pokušavate tako živjeti, a da biste to postigli imate posebnu potrebu za sjedinjenjem s Bogom, molitvom i radosnom žrtvom u jedinstvu života.

VI. O apostolskom celibatu numerarija i pridruženih

(22) Poziv u Djelo numerarija i pridruženih sa sobom donosi apostolski celibat. On je dar Božji i odgovor na taj dar kroz odnos ljubavi prema Ljubavi. „Imajte uvijek na umu da je Ljubav – Ljubav svih

ljubavi – razlog našeg celibata“[35]. Stoga celibat ne treba promatrati samo niti uglavnom, kao funkcionalan izbor: kao nešto što nam omogućava da se više posvetimo zadacima u Djelu ili da idemo od mjesta do mjesta. Istina je da celibat to omogućava ili olakšava, ali njegov temeljni motiv je to što je on poseban dar koji nas poistovjećuje sa životom Kristovim. „Celibat mora biti svjedočanstvo vjere: vjera u Boga postaje opipljiva u tom obliku života koji može imati smisla samo po Bogu. Temeljiti život na tome, odričući se braka i obitelji, znači prihvatiti i kušati Boga kao stvarnost kako bismo ga donijeli drugima“[36].

Apostolski celibat nas ne odvaja od drugih. No, budući da on znači obvezivanje Bogu nepodijeljena srca, on se mora primjećivati tijekom našeg posvećenog života, jednako kao i kod osobe u braku koja se ne može ponašati kao da se nije

obvezala na vjernost svom bračnom drugu.

Kada poziv živimo radikalno ponekad se sudaramo sa mjerilima svijeta. I ovdje možemo primijeniti one općenitije riječi svetoga Josemaríje: „ Kad se moj život sudari s tom opoganjenom ili poganskom sredinom, neće li moja prirodnost izgledati namještena?“ pitaš me. Odgovaram ti: Bez sumnje, tvoj će se život sudariti sa životom drugih, a kontrast koji će se pri tome opaziti, budući da će tvoja djela svjedočiti tvoju vjeru, upravo je ona prirodnost koju očekujem od tebe.“[37].

Obnovimo uvijek iznova naše uvjerenje da je dar apostolskog celibata osobit znak božje ljubavi, poziv za određeno poistovjećivanje s Isusom Kristom, koje sobom nosi i veću sposobnost da volimo svakog, čak i samo ljudski, no iznad svega nadnaravno. Stoga celibat, u

odricanju od fizičkog očinstva ili majčinstva, omogućuje puno veće duhovno majčinstvo ili očinstvo. Bilo kako bilo, oni koji Boga više vole, bili oni u celibatu ili braku, zapravo će se više poistovjetiti s Kristom, jer je i brak „božanski put na zemlji“[38].

VII. Poziv u Djelo kao supernumerarija i supernumerarij

Velika milost Božja

(23) Najveći dio vjernika Opusa Dei sačinjavate vi supernumerariji koji nastojite posvećivati sve dimenzije svog života, a na poseban način bračni i obiteljski život, jer obično ste vi osobe u braku. Godine 1947. sveti Josemaría je ovako pisao svojoj djeci u Španjolskoj, odgovarajući na neka razmišljanja koja je primio u vezi supernumerarija: „Čitao sam tvoje bilješke o supernumerarijima. (...) Slijedećeg tjedna ću ti ih vratiti uz nekoliko komentara. U svakom slučaju, već sada mogu reći da ne

možemo izgubiti iz vida da se ne radi o upisu neke gospode u određeni savez (...). Biti supernumerarij je velika milost Božja!“[39]. Bog je taj koji daje milost: „veliku milost“, kaže sveti Josemaría: milost poziva u Djelo. Za supernumerarije taj poziv je posebna pomoć da putuju vlastitim putem svetosti: obilježenim krštenjem i u većini slučajeva primanjem Sakramenta braka i osnivanjem obitelji.

Poziv pretpostavlja odabir i kao što sam već pisao, usmjeren je ka poslanju: biti i činiti Opus Dei u Crkvi. U *Instrukciji za Djelo svetoga Gabrijela*, imajući supernumerarije na umu, sveti Josemaría piše: „Vidim taj veliki tim muškaraca i žena u akciji (...). Svaki pojedini, svjestan da ga je Bog izabrao kako bi postigao osobnu svetost usred svijeta upravo na mjestu gdje jest, sa čvrstom i prosvijećenom pobožnošću, teži radosno ispuniti dužnost svakog

trenutka, iako to zahtijeva trud.[40]. Stoga nikada nemojmo na poziv gledati kao na skup zahtjeva i obaveza (iako ih naravno ima), nego prije svega kao na izbor Božji, kao na veliki Božji dar.

Horizont koji daje smisao vašem poslanju je biti „kvasac koji ljude pobožanstvenjuje, a to ih ujedno čini i istinski humanima.“[41]. Kao Akvila i Priscila, koji su prihvatili svetoga Pavla u Korintu (usp. Dj 18, 2) i koji su bili ti koji su navijestili Evandjelje Apolonu i mnogim drugima (usp. Dj 18, 26; Rim 16, 3; Kor 16, 19) kao i mnogi prvi kršćani koji su vodili normalan život poput njihovih suvremenika, a istovremeno su bili sol zemlje i svjetlo svijeta koji je bio u tami.

„Supernumerariji dolaze iz niza različitih društvenih slojeva, profesija i zanimanja. Moja djeca posvećuju sve vrste okolnosti i

situacija, muškarci i žene koji se unutar svog životnog stanja i svoje situacije u svijetu posvećuju tražeći kršćansku savršenost „puninom poziva“[42]. Vidite kako naš Otac ustrajava na „punini poziva“. Glede različitosti, to jasno proizlazi iz činjenice da je Djelo put posvećivanja i apostolata u svakodnevnom životu koji dopušta različitost svega što je časno i ljudsko.

Brak i obitelj

(24) Poziv u Djelo kao supernumerarij prvenstveno se razvija u okružju obitelji. „Vaš prvi apostolat je kod kuće“[43]. Sveti Josemaría je sanjao o tome da domovi supernumerarija budu „svijetli i radosni, centri širenja Evandjelja i njegove poruke“[44]. To je nasljedstvo koje ostavljate društvu. Zato vam je i pisao: „Obrazovanje koje vam pruža Opus Dei dovodi vas do toga da cijenite ljepotu obitelji,

nadnaravni rad potreban da se stvori dom i izvor posvećivanja koji se skriva u vašim bračnim dužnostima“[45].

Osim toga pozvani ste pozitivno utjecati na druge obitelji: osobito pomažući da njihov obiteljski život bude više kršćanski i pripremajući mlade za brak kako bi mnogi mladi imali želju i mogućnost da stvore druge kršćanske domove iz kojih će niknuti i brojni pozivi za apostolski celibat koje Bog želi.

Također i vi samci i obudovljeni i naravno brakovi bez djece, možete svoj prvi apostolat vidjeti u obitelji, jer uvijek ćete imati, na jedan ili drugi način, obiteljski ambijent kojeg treba njegovati.

Kršćanski utjecaj u vlastitoj okolini

(25) Sveti Josemaría je u vama vidio veliku mobilizaciju kršćana koji u svom radu i u svojoj društvenoj

okolini zrače ljubav Kristovu, poglavito preko svog apostolata prijateljstva i povjerenja. I dok tako djelujete također doprinosite poboljšanju društvenih struktura, čineći ih humanijima i prikladnijima za život djece Božje, aktivno sudjelujući u rješenju problema našega vremena. „Vaš je apostolat najdjelotvorniji kada se trudite profesije, institucije i ljudske strukture u kojima se krećete i radite usmjeriti na kršćanski način.“[46].

Stoga je jasno je da se poziv supernumerarija i poslanje koje iz toga slijedi ne ograničava na življenje nekih pobožnih praksi, prisustvovanje nekim sredstvima obrazovanja i sudjelovanje u nekim apostolskim aktivnostima, nego on obuhvaća čitav vaš život, jer sve u vašem životu može biti susret s Bogom i neka vrsta apostolata. Činiti Opus Dei je činiti ga u vlastitom životu i po općinstvu svetih

suradivati da se ostvari po čitavom svijetu ili kako nas je naš Utemeljitelj slikovito podsjećao da činimo *Opus Dei* tako da *svaki od nas bude Opus Dei*.

Kada osjećate Djelo kao nešto svoje, postajete zainteresirani da se obrazujete, da nosite Krista drugima i da date razlog svoje vjere. Ustvari, „obrazovanje koje vam daje *Opus Dei* je fleksibilno: prilagođuje se vašoj osobnoj i društvenoj situaciji kao rukavica ruci. (...) Iako imamo samo jedan duh i jedan skup asketskih sredstava, ona mogu i trebaju postati stvarnost u svakoj pojedinoj situaciji, bez krutosti. “[47].

Fleksibilnost koja izbjegava krutost ne znači da su zahtjevi za herojskim i radikalnim nasljedovanjem Krista manji za supernumerarije. Stoga se ne trebamo toliko usredotočiti na različitost okolnosti već na samu bit onoga što je u tim okolnostima poziv

Božji, poslanje koje vam je Bog dao. U svakoj situaciji radi se o tome da budemo uz Krista, da ljubimo Krista, da radimo s Kristom i da Ga nosimo svugdje.

Kada je sveti Josemaría pisao da se „supernumerariji posvećuju parcijalno u služanju Djelu“[48], mislio je na vašu stvarnu raspoloživost za određene apostolske poduhvate, a ne na djelomično ostvarivanje Djela, jer ponavljam još jedanput taj se zadatak ostvaruje čitavim životom. Naš Otac je stoga dok je govorio o apostolskom poslanju supernumerarija napisao i slijedeće: „Nije to povremeni i slučajan apostolat, nego uobičajen i učinjen po pozivu tako da postaje životni ideal“[49].

Bog računa na vas da se spontano i sa inicijativom širite kako biste radost Evanđelja donijeli svim vrstama ljudi. „U vašem apostolskom

djelovanju morate imati inicijativu, u širokim granicama našeg duha, kako biste na svakom mjestu, u svakoj sredini i u svako vrijeme pronašli aktivnosti koje najbolje odgovaraju datim okolnostima“[50].

To je veliko poslanje mojih kćeri i sinova supernumerarija, poslanje koje nema granica: „Neka ne bude ni jednog sela gdje poneki supernumerarij ne zrači našim duhom“[51].

VII. Poziv u Djelo kao pridruženi ili supernumerarij Svećeničkog Društva Svetoga Križa

(26) „Vi ste dio Opusa Dei koliko i ja“, rekao je sveti Josemaría svećenicima i đakonima, pridruženim i supernumerarijima Svećeničkog Društva Svetoga Križa koji nisu inkardinirani u Prelaturu.

Jasno je da poziv na svetost usred svijeta uključuje i sekularne

svećenike inkardinirane u njihove biskupije. Poziv u Djelo je isti: božanski poziv za traženje svetosti i apostolata u osobnim okolnostima i u ispunjavanju vlastitih dužnosti pojedinca, u istom duhu i istim asketskim sredstvima, čineći dio obitelji Opusa Dei.

Jasno je da je pravni način pripadanja Djelu različit za vjernike Prelature i za članove Društva Svetog Križa koji nisu inkardinirani u Prelaturu. Ipak različitost pravne veze (jurisdikcija i organizacija) ni na koji način ne umanjuje činjenicu da je poziv isti; tražiti svetost u istom duhu i istim sredstvima Opusa Dei.

Ta pravna različitost vam omogućuje da dobijete poziv u Djelo bez promjene mjesta, jer vi ostajete inkardinirani u svoje biskupije bez ikakve promjene odnosa s vašim biskupom i ostalim svećenicima. Prikladna sredstva jačaju i pomažu

vašem pozivu da vjerno i velikodušno ispunjavate svoje svećeničke obveze i zadatke te više zavolite svoj put svetosti. Osim toga, vi se posebno brinete za napredak svećeničkih poziva i pozvani ste biti kvasac jedinstva s biskupima i bratstva unutar prezbiterata vaše biskupije.

Kako vas je u tom smislu hrabrio naš Otac! „Nastojite pratiti jedni druge, čak i materijalno. Imajte srce od mesa, jer srce kojim ljubimo Isusa i Oca i Duha Svetoga je srce od mesa. Ako vidite da neki vaš brat ima teškoća idite, pođite k njemu, ne čekajte da vas zove!“[52]

Trebamo se radovati dok razmišljamo o tome da posvećivanje rada (koje je os našeg duhovnog života) za članove Svećeničkog Društva Svetoga Križa u osnovi znači posvećivanje njihove svećeničke aktivnosti. U svojim glavnim

aspektima to je već objektivno sveta aktivnost; ali ujedno kao i svaki rad, može biti i sredstvo osobnog posvećenja i apostolata.

***

(27) Približava se stota godišnjica 2. listopada 1928.g. kada je Bog svetom Josemaríji pokazao Opus Dei. Od tada je u svijetu i u Crkvi, a stoga i u Djelu bilo, a i dalje ima toliko radosti i toliko žalosti.

27.ožujka 1975.g. dok je imao razmatranje naš Otac se prisjetio relativno kratke povijesti Opusa Dei: “Nepregledna panorama: toliko boli, toliko radosti. A sada, sve je radosti, sve je radost... Jer smo iskusili istinu da je bol čekić umjetnika koji od svakoga od nas, od te bezoblične mase, želi načiniti raspelo, Krista, *alter Christus* koji moramo biti. Gospodine, hvala ti na svemu. Mnogo hvala!”[53].

Ljepota kršćanskoga poziva, onako kako ga je Gospodin odredio za svakog od nas u Djelu, mora nas ispuniti radošću: s jedne strane zdravom ljudskom radošću pred tolikim dobrim ljudima i dobrim stvarima, a s druge strane tom osobitom nadnaravnom radošću koja kako je tvrdio naš Otac, ima “korijene u obliku Križa”. Radošću nas ispunja znati (razmotrimo to još jednom) da će nas “sveti Križ učiniti ustrajnim, uvijek u duhu Evanđelja koje stvara apostolat akcije kao ukusan plod molitve i žrtve”[54].

Molimo Presvetu Djevicu neka nas blagoslovi i neka nas kao Majka podsjeti da svi imamo Djelo u svojim rukama. Stoga ako slijedimo volju Božju i odgovaramo na njegovu milost, priča koja je započela 2. listopada 1928.g. će se nastaviti, usprkos našim slabostima i našim pogreškama, do kraja vremena. Nastavit ćemo radosno raditi

nastojeći staviti Krista na vrhunac svih ljudskih djelatnosti, na slavu Božju.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

Vaš Otac

Fernando

Rim, 28. listopada, 2020.

---

[1] *Pismo 9.1.1932.*, br. 9.

[2] *Pismo 12.12.1952.*, br. 35.

[3] *Pismo 31.5.1954.*, br. 17.

[4] *Pismo 19.3.1967.*, br. 93.

[5] *Prijatelji Božji*, br. 146.

[6] Usp. Sveti Toma Akvinski,
Komentar o Poslanici Rimljanima,
pog. 8, lek. 3.

- [7] Franjo, Enc. *Fratelli tutti*, br. 277.
- [8] II. vatikanski sabor, Konst. *Lumen gentium*, br. 3.
- [9] *Kovačnica*, br. 69.
- [10] *Isto*, br. 835.
- [11] Franjo, Ex. Ap. *Evangelii gaudium*, br. 121.
- [12] *Razgovori*, br. 19.
- [13] *Pismo 31.5.1954.*, br. 34.
- [14] *Susret s Kristom*, br. 74.
- [15] *Kovačnica*, br. 156.
- [16] *Pismo 24.12.1951.*, br. 137.
- [17] *Pismo 25.1.1961.*, br. 11.
- [18] Blaženi Álvaro del Portillo, bilješka 135 *Instrukcije o djelu svetoga Mihaela*.
- [19] Usp. Poruka, 20.7.2020.

[20] *Pismo 29.9.1957.*, br. 8.

[21] *Isto*, br. 76.

[22] Javier Echevarría, Pastoralno pismo, 28.11.1995., br. 16.

[23] *Instrukcija za djelatnost svetoga Gabrijela*, br. 113.

[24] *Instrukcija o nadnaravnom duhu Djela*, br. 28.

[25] Razmatranje, 28.4.1963.

[26] Sveti Ivan Pavao II., Apostolsko pismo *Mulieris dignitatem*, br. 30.

[27] *Razgovori*, br. 88.

[28] *Pismo 29.7.1965.*, br. 11.

[29] Druženje, 15.9.1962.

[30] *Pismo 29.9.1957.*, br. 13.

[31] *Pismo 8.8.1956.*, br. 7.

[32] *Isto*, br. 1.

[33] *Isto*, br. 5.

[34] *Susret s Kristom*, br. 163.

[35] *Instrukcija za Djelo svetoga Mihaela*, br. 84.

[36] Benedikt XVI., Govor, 22.12.2006.

[37] *Put*, br. 380.

[38] *Razgovori*, br. 92.

[39] Pismo generalnom vijeću Opusa Dei, 18.12.1947.

[40] *Instrukcija za djelo svetoga Gabrijela*, br. 9.

[41] *Pismo 9.1.1959.*, br. 7.

[42] *Isto*, br. 10.

[43] *Isto*, br. 53.

[44] *Susret s Kristom*, br. 30.

[45] *Pismo 9.1.1959.*, br. 53.

[46] *Isto*, br. 17.

[47] *Isto*, br. 33.

[48] *Instrukcija za djelo svetoga
Gabrijela*, br. 23.

[49] *Isto*, br. 15.

[50] *Pismo 24.10.1942.*, br. 46.

[51] *Pismo 9.1.1959.*, br. 13.

[52] Bilješke s obiteljskog skupa sa
svećenicima, 26.10.1972., u
generalnom Arhivu Prelature, sekcija
P04 1972., II, str. 767.

[53] Riječi iz njegova propovijedanja,
u generalnom Arhivu Prelature,
sekcija P01 1975., str. 809.

[54] *Instrukcija o nadnaravnom duhu
Djela*, br. 28.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-28-
listopada-2020/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-28-listopada-2020/) (20.03.2026.)